

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 sierpnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w P. XIV Wydział Cywilny z siedzibą w P.

w składzie:

Przewodniczący: SSO Marcin Garcia Fernandez

Protokolant: st. sekr. sąd. Dorota Krygiółka

po rozpoznaniu w dniu 16 sierpnia 2017 r. w P.

sprawy z powództwa **Banku (...) SA w W.**

przeciwko **L. G. i M. G.**

o zapłatę

1. nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z 20 grudnia 2016 r. wydany w sprawie XIV Nc 102/16 utrzymuje w mocy w części zasądzonej:

- a. **112.603,96 CHF (sto dwanaście tysięcy sześćset trzy i 96/100 franków szwajcarskich) należności głównej,**
- b. **1.012,99 CHF (tysiąc dwanaście i 99/100 franków szwajcarskich) odsetek,**
- c. **28,95 CHF (dwadzieścia osiem i 95/100 franków szwajcarskich) odsetek,**
- d. **5.862 zł kosztów postępowania;**

2. w pozostałym zakresie nakaz zapłaty uchyla i powództwo oddala.

SSO Marcin Garcia Fernandez

UZASADNIENIE

Pozwem w postępowaniu nakazowym z 22 listopada 2016 r. powód Bank (...) SA z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanych L. G. i M. G. solidarnie 113.623,29 CHF z tytułu kapitału, 1.012,99 CHF z tytułu odsetek umownych naliczonych według podstawowej stopy procentowej i 28,95 CHF tytułem odsetek umownych naliczonych według podwyższonej stopy procentowej. Ponadto powód wniósł o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych. Na wypadek wniesienia zarzutów domagał się utrzymania nakazu zapłaty w mocy.

W uzasadnieniu powód pozwu podniósł, że 23 kwietnia 2008 r. pomiędzy nim a pozwanymi została zwarta umowa kredytu budowlanego w walucie wymienialnej, na podstawie której udzielił im kredytu w kwocie 138.095,68 CHF. Jako jego zabezpieczenie ustanowione zostały przez pozwanych na jego rzecz hipoteka umowna zwykła w kwocie 138.095,68 CHF i hipoteka umowna kaucyjna do 69.047,84 CHF w księdze wieczystej (...). W 2016 r. pozwani zaczęli mieć problemy ze spłatą kredytu. Negocjacje nie doprowadziły do spłaty zadłużenia. Z względu na utrzymujące się zaległości w obsłudze kredytu 9 maja 2016 r. skierował do pozwanych wypowiedzenie umowy. Na skutek tego całe

wynikające z umowy zadłużenie stało się wymagalne. Wezwania do zapłaty długu nie przyniosły skutku. W tej sytuacji zmuszony był wystawić wyciąg ze swoich ksiąg i wnieść pozew.

Ponadto powód wyjaśnił, że 30 kwietnia 2015 r. w trybie art. 492 § 1 k.s.h. nastąpiło połączenie Banku (...) SA (jako spółki przejmującej) z (...) Bank (...) SA (jako spółki przejmowanej) przez przeniesienie całego majątku spółki przejmowanej na rzecz spółki przejmującej. Z dniem przejścia działa on pod (...) Bank (...) SA.

Nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym z 20 grudnia 2016 r. Sąd uwzględnił żądanie pozwu w całości a nadto przyznał powodowi od pozwanych solidarnie 5.862 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

W ustawowym terminie każde z pozwanych wniosło zarzuty. Zaskarżyli nimi nakaz zapłaty w całości i wnieśli o oddalenie powództwa w całości. W uzasadnieniu potwierdzili, że zawarli z powodem umowę kredytu na kwotę 138.095,68 CHF. Wskazali, że do 2015 r. regularnie spłacali raty kredytu. Później zaprzestali spłat z powodu problemów finansowych. Prowadzili z powodem negocjacje, które okazały się bezowocne. Chcą renegotjować kredyt, są w stanie płacić jego raty. Kwestionują wysokość naliczonego przez powoda kapitału, gdyż spłacali kredyt regularnie przez ponad 8 lat.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Bank (...) SA i pozwani L. G. i M. G. 23 kwietnia 2008 r. zawarli umowę kredytu budowlanego w walucie wymiennej nr (...) (nazywaną dalej umową). Na mocy umowy: powód udzielił pozwanym kredytu w kwocie 138.095,68 CHF (franków szwajcarskich); jego spłata miała nastąpić do 23 kwietnia 2038 r. (§ 1 umowy) w miesięcznych ratach równych (§ 4 umowy); oprocentowanie kredytu miało być zmienne i wynosiło na dzień sporządzenia umowy 4,9367 % w skali roku (§ 3 umowy); zastrzeżono dla powoda odsetki za opóźnienie w spłacie rat kredytu w wysokości 1,5 stopy oprocentowania kredytu i wskazano, że nie mogą przekroczyć czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP (§ 5 umowy). Ponadto w umowie: pozwani zobowiązali się do spłaty kredytu w złotych w sposób i w terminach określonych w umowie (§ 4 i 7 umowy), określono warunki, na jakich może nastąpić zmiana oprocentowania umownego (§ 3 umowy), warunki, sposób i skutki wypowiedzenia umowy przez Bank (§ 12 umowy), a także zastrzeżono, że w sprawach nieuregulowanych w umowie ma zastosowanie regulamin kredytu hipotecznego i budowlanego (§ 15). W umowie kredytobiorcy oświadczyli, że zostali poinformowani o ponoszeniu ryzyka walutowego i ryzyka zmiennej stopy procentowej (§ 18).

Kwota kredytu została pozwanym wypłacona, zgodnie z umową.

W dniu 27 czerwca 2014 r. umowa kredytu została przez strony zmieniona aneksem, m.in. przez zawieszenie płatności pięciu rat kapitałowych za okres od 30 czerwca 2014 r. do 31 października 2014 r. (§ 1 aneksu) oraz przez wskazanie, że spłata rat następuje w złotych przy zastosowaniu kursu sprzedaży waluty kredytu określonego w tabeli Kursów walut (...) od godziny 16.15 w dniu spłaty i że odsetki naliczane są w walucie kredytu i podlegają w spłacie w złotych na tych samych zasadach co spłata rat (§ 5). Ponadto w aneksie określono szczegółowe zasady określania przez powoda kursu walut i tzw. spreadu walutowego (§ 5 ust. 5 aneksu).

Jako zabezpieczenie spłaty umowy kredytu, umowa przewidywała hipoteki zwykłą i kaucyjną na nieruchomości pozwanych, które zostały ustanowione i wpisane.

(twierdzenia powoda przyznane lub nie zaprzeczone przez pozwanych i mające potwierdzenie w dowodach: umowie kredytu z 23.04.2008 r. i aneksie do tej umowy z , k. 18-21 i 24-26, wydruk treści księgi wieczystej, k. 27-29)

W dniu 30 kwietnia 2015 r. nastąpiło połączenie w trybie art. 492 § 1 k.s.h. Banku (...) SA (jako spółki przejmującej) z (...) Bank (...) SA (jako spółki przejmowanej) przez przeniesienie całego majątku spółki przejmowanej na rzecz spółki przejmującej. Nastąpiła też zmiana firmy powoda na Bank (...) SA

(twierdzenia powoda nie zaprzeczone przez pozwanych a znajdujące potwierdzenie w dotyczącej powoda informacji odpowiadającej odpisowi aktualnemu z KRS, k. 16v)

Pod koniec 2015 r. pozwani trwale zaprzestali spłat rat kredytu. Było to spowodowane znacznym wzrostem rat kredytu wynikłym ze wzrostu kursu franka szwajcarskiego oraz zmniejszeniem się dochodów pozwanych, wywołanym m.in. chorobą drzew w sadzie pozwanego. W związku z narastaniem zadłużenia powód kierował telefoniczne przypomnienia i upomnienia, które były jednak bezskuteczne.

(częściowo twierdzenia powoda przyznane lub nie zaprzeczone przez pozwanych, w pozostałej części dowód: zeznania świadka T. G., k. 122v)

Z powodu nie wywiązywania się przez pozwanych z umowy kredytu, w pismach z dnia 9 maja 2016 r. powód złożył im oświadczenia o wypowiedzeniu umowy z zachowaniem trzydziestodniowego okresu wypowiedzenia. Pisma te zostały pozwany doręczone w dniu 16 maja 2016 r. Po ich otrzymaniu pozwani zobowiązali się do spłaty 4.348,34 zł (...) do dnia 30 czerwca 2016 r. Pod tym warunkiem powód zadeklarował cofnięcie oświadczeń o wypowiedzeniu. Pozwani jednak nie dokonali przyrzeczonej wpłaty. Także w późniejszym czasie pozwani dwukrotnie deklarowali spłaty zadłużenia kwotą 20.000 zł, z czego się nie wywiązywali. W dniach 25 lipca i 24 października 2016 r. zostały pozwany doręczone pisemne wezwania do zapłaty zadłużenia.

(twierdzenia powoda przyznane lub nie zaprzeczone przez pozwanych i mające potwierdzenie w dowodach: wypowiedzeniach z 9.05.2016 r., wydrukach potwierdzenia doręczenia, k. 30-33, wezwaniach do zapłaty z potwierdzeniami doręczenia, k. 34-37)

Na dzień 22 listopada 2016 r. pozwani mieli dług wobec powoda z tytułu umowy kredytu w wysokości 114.665,23 CHF, na który składało zadłużenie 113.623,29 zł z tytułu kapitału, 1.012,99CHF z tytułu odsetek umownych obliczonych według podstawowej stopy procentowej i 28,95 zł z tytułu odsetek umownych obliczonych według podwyższonej stopy procentowej.

(dowód: wyciąg z ksiąg powoda z 22.11.2016 r., k. 38)

W toku procesu powodowie dokonali wpłat na poczet zadłużenia w kwotach: 1.000 zł w dniu 9 maja 2017 r., 500 zł w dniu 30 maja 2017 r., 1.500 zł w dniu 7 lipca 2017 r., 500 zł w dniu 31 lipca 2017 r. i 500 zł w dniu 18 sierpnia 2017 r.

(twierdzenia pozwanych przyznane lub nie zaprzeczone przez powoda, znajdujące potwierdzenie w kopiach potwierdzeń przelewu)

Wpłaty dokonane w toku procesu powód konsekwentnie zaliczał wyłącznie na poczet kapitału wymagalnego, co pozwani akceptowali. W konsekwencji w dniu 27 lipca 2017 r. kwota pozostałego do spłaty kapitału wynosiła 112.864,31 CHF.

(dowód: pisma powoda, k. 136, 148, 157)

Podstawę dla powyższych ustaleń stanowiła następująca ocena zgromadzonego materiału.

W myśl art. 229 k.p.c., nie wymagają dowodu fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości. Natomiast stosownie do art. 230 k.p.c., gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane. Na tej podstawie Sąd przyjął bez dowodów te fakty, które podniesione przez powoda zostały potwierdzone przez pozwanego i przemilczane przez pozwaną. Przyznanie pozwanego nie wywoływało żadnych wątpliwości. Jednocześnie z przebiegu rozprawy wynikało, że nie było intencją pozwanej zaprzeczać tym twierdzeniom, a ponadto znajdowały one potwierdzenie w wynikach rozprawy. Mając to na uwadze Sąd uznał wynikające z tych twierdzeń powoda fakty za przyznane i przyjął je bez dowodów. Na tej samej podstawie Sąd przyjął bez dowodów twierdzenia pozwanych

o dokonanych wpłatach, które powód przyznał lub co do których się nie wypowiedział oraz twierdzenia powoda o połączeniu w trybie art. 492 § 1 k.s.h. Banku (...) SA z (...) Bank (...) SA.

Dokumenty prywatne, które stały się podstawą ustaleń, nie budziły wątpliwości co do swojej autentyczności i co do zgodności treści z prawdą, jak też nie były przez strony podważane pod jakimkolwiek względem. Dlatego Sąd uznał je za w pełni godne zaufania.

Zeznania świadka T. G. dotyczyły okoliczności, które miały niewielkie znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Nie budziły one wątpliwości z punktu widzenia logiczności, spójności, zgodności z zasadami doświadczenia życiowego. Nie zawierały twierdzeń sprzecznych z podstawą faktyczną powództwa i nie były przez pozwanego kwestionowane. Dlatego Sąd uznał je za wiarygodne.

Sąd zważył, co następuje:

Powód dochodził roszczenia o zaspokojenie przysługującej mu wierzytelności z tytułu zawartej z pozwanymi 23 kwietnia 2008 r. umowy kredytu budowlanego w walucie wymiennej nr (...). Dokonane w sprawie ustalenia potwierdziły fakt, że strony łączyła powyższa umowa kredytu budowlanego. Na jej mocy pozwani otrzymali określoną ilość środków pieniężnych i byli zobowiązani do ich zwrotu w sposób i na warunkach w umowie ustalonych. Pozwani wywiązali się z tego obowiązku tylko do pewnego momentu, w związku czym powód wypowiedział im umowę na mocy postanowień jej § 12 ust. 1 i 2. Po upływie okresu wypowiedzenia umowa uległa rozwiązaniu, w związku z czym pozwani byli zobowiązani do niezwłocznego zwrotu niespłaconej do tego czasu części kredytu z odsetkami umownymi podstawowymi i podwyższonymi (od należności przeterminowanych).

Na dzień 27 lipca 2017 r. dochodzone pozwem zadłużenie pozwanych wynosiło 112.864,31 CHF z tytułu kapitału i 1.041,94 CHF z tytułu odsetek. Po tym dniu pozwani dokonali dwóch wpłat: 500 zł w dniu 31 lipca 2017 r. i 500 zł w dniu 18 sierpnia 2017 r., co do których brak było stanowiska stron, co do sposobu ich rozliczenia. Sąd uznał, że należy je zaliczyć na kapitał. Sąd miał przy tym na uwadze, że było to zgodne z dotychczasową praktyką powoda akceptowaną przez pozwanych zaliczania wpłat dokonanych w toku procesu. Ponadto było to korzystne dla pozwanych, którzy są słabszą stroną przedmiotowego stosunku prawnego, gdyż powodowało zmniejszenie długu dochodzonego pozwem i jednocześnie zmniejszenie podstawy, od której powodowi przysługują odsetki.

W związku z tym Sąd na stronie internetowej powoda ustalił kurs sprzedaży franka szwajcarskiego obowiązujący w dniach wpłat: 31 lipca 2017 r. i 18 sierpnia 2017 r. Było to odpowiednio 3,8278 zł i 3,8542 zł. W związku z tym pierwsza wpłata 500 zł pozwalała na zakup 130,62 CHF, a druga 129,73 CHF. Zaliczenie wpłat w tych kwotach powodowało, że kwota zadłużenia pozwanych z tytułu kapitału zmniejszyła się o 260,35 CHF, czyli na dzień wyrokowania zaległy kapitał wynosił 112.603,96 CHF. Natomiast zaległość odsetkowa nie zmniejszyła się i wynosiła nadal 1.012,99 CHF i 28,95 CHF.

Powyższe rozważania prowadziły do wniosku, że nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z 20 grudnia 2016 r. należy utrzymać w mocy w części zasądzonej 112.603,96 CHF należności głównej oraz 1.012,99 CHF odsetek naliczonych według stopy podstawowej i 28,95 CHF odsetek naliczonych według stopy podwyższonej. Powodowi przysługiwały też zasądzone w nakazie zapłaty koszty postępowania, na które składały się opłata od pozwu 5.845 zł i opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 zł. W pozostałym zakresie nakaz zapłaty podlegał uchyleniu, gdyż zasądzał świadczenie następnie spełnione przez pozwanych, a powództwo oddaleni, jako bezzasadne.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 496 k.p.c. Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

SSO Marcin Garcia Fernandez